

Carles Capdevila

OLÍMPIC CIRCUS

Sis ciutats volen la torxa de B'92

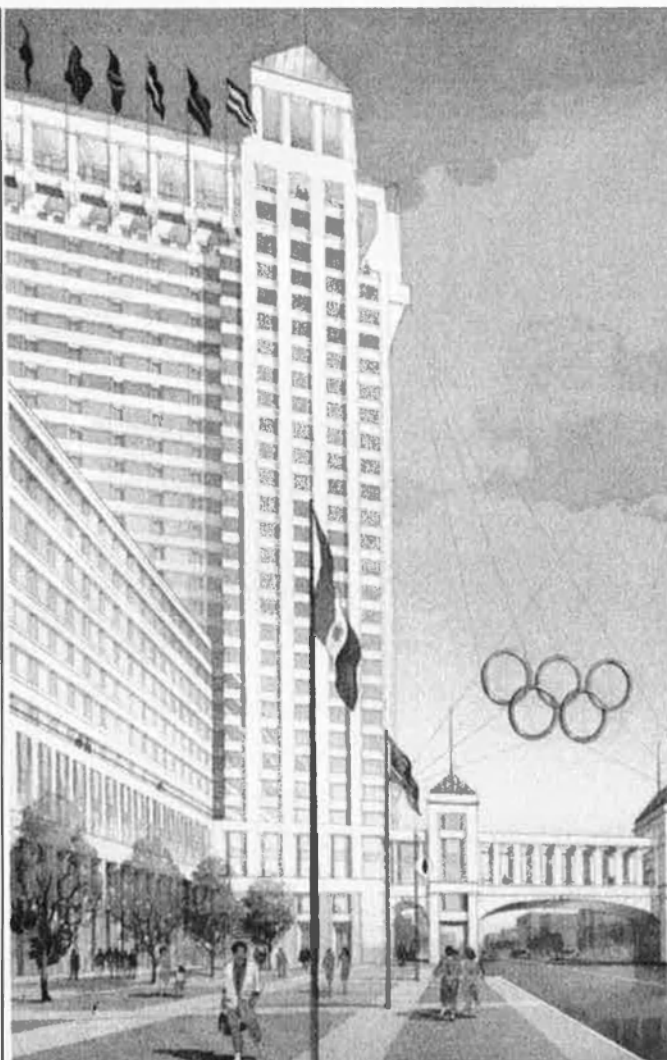
Atenes, Melbourne, Atlanta, Toronto, Belgrad i Manchester. Una d'elles treurà la rifa d'aquí a 20 dies a Tòquio. El COI té a les mans una opció sentimental i d'altres de molt pràctiques per als Jocs del 1996, els successors de Barcelona.

Es cosa de dies. El 18 de setembre el centenar de membres del COI repetiran l'escena que hem vist mil vegades repetida a la televisió. No serà a Lausana sinó a Tòquio, perquè això de l'olimpisme és una cosa molt universal i les reunions donen la volta al món. I Joan Antoni Samaranch no dirà "Barcelona" com aquell 17 d'octubre de 1986. De fet, no estaria malament, per amortitzar tot el *tinglado*, repetir i fer els Jocs de 1996.

Per substituir la ciutat comtal hi ha sis ciutats que porten un parell d'anys fent mans i mànigues, plànols, projectes meravellosos i maquetes futuristes. I el cert és que la lluita pot ser emocionant. Atenes (Grècia), Atlanta (EUA) i Toronto (Canadà) semblen les candidates de debò, al costat de Melbourne (Austràlia), Manchester (Anglaterra) i Belgrad (Iugoslàvia), que no semblen tan ben situades per emportar-se la torxa cap a casa.

Com que la sessió anual del COI es fa a Tòquio, els japonesos han preparat un dispositiu de televisió espectacular per vendre a tot el món aquells instants en què es juguen milions de dòlars i tones i tones de ciment a una sola carta. Serà el gran tema de la sessió, com ho va ser l'any passat la reelecció de Samaranch a la presidència, feta a Puerto Rico.

L'elecció té morbo. Sobre tot per allò dels símbols. Atenes va celebrar el 1896 els primers Jocs moderns, i un aniversari pesa molt a l'hora de decidir una cosa com aquesta. Sentimentalment, té

Una Vila Olímpica futurista, la promesa d'Atlanta per al 96

les de guanyar. Però a Tòquio es veurà precisament si l'empresa olímpica es guia pels sentiments.

En la dècada Samaranch, les televisions i els seus dòlars han revoltat el panorama. Barcelona ha hagut de patir ja les conseqüències de la massificació i a partir del 1996 el nombre d'atletes, periodistes i esports serà ja invariable. El mateix president

del COI ha insinuat més d'una vegada que amb Seül va tenir menys problemes per entendre's amb l'organització que amb Barcelona, i és normal. S'exigeix un esforç i una pila de milions a una ciutat que segurament són més fàcils de justificar per un país com Corea, que va convertir l'encontre en tota una qüestió d'estat i hi va mobilitzar el seu exèrcit i tot.

Els grecs volen repetir l'epopeia, i no han fet una mala candidatura, segons ens assegura un responsable del COB que els ha assessorat en molts aspectes arquitectònics. Però els pesa una inestabilitat política i econòmica i això és molt. Però si el COI opta per repetir continent (Europa), seran ells qui s'ho emportin i no Manchester.

A l'altra banda de l'Atlàntic, Atlanta i Toronto llueixen com a ciutats modernes, riques i bones gestores. La segona consolidaria la seva hegemonia i voldria demostrar a Montreal com no arruïnar una ciutat amb l'excusa olímpica. Atlanta intentaria mantenir neta aquella imatge de Jocs sense dèficit que es va guanyar Los Angeles amb els diners de les hamburgueses. Ho veurem a la televisió.

Berlín no ha arribat a temps per a estar entre les sis candidates, tot i que ho va intentar el passat gener. Serà, per tant, una rival de París de cara a l'any 2000, una xifra tres vegades rodona i molt llamenera per organitzar un circ com aquest. Per aquell any, Samaranch té entre els seus plans haver convençut un país africà perquè hi opti, i fins i tot ha promès una ajuda excepcional. També Pequín es prepara per a portar al país de les bicicletes els anells daurats, i Nova York va dir que estudiaria fer una candidatura.

És clar que al 2000 nosaltres ja haurem après a parlar d'altres coses, i només de tant en tant ens preguntarem per què no es va arribar a fer aquell famós metro a Montjuïc.